

Narcisse, le Locus Amoenus, Ovide *Métamorphoses*, III, 407-412

fons erat inlimis, nitidis argenteus undis,
quem neque pastores neque pastae monte capellae
contigerant aliud pecus, quem nulla uolucris
nec fera turbarat nec lapsus ab arbore ramus ;
gramen erat circa, quod proximus umor alebat,
siluaque sole locum passura tepescere nullo.

[Le Locus amoenus](#)

Définition d'après les observations

Compléments avec la page Wikipedia

[Règles de la scansion](#)

[Traduction du passage](#)

hic puer et studio uenandi lassus et aestu
procubuit faciemque loci fontemque secutus,
dumque sitim sedare cupit, sitis altera creuit,
dumque bibit, uisae correptus imagine formae
spem sine corpore amat, corpus putat esse, quod umbra est.
Adstupet ipse sibi uultuque inmotus eodem
haeret, ut e Pario formatum marmore signum ;
spectat humi positus geminum, sua lumina, sidus
et dignos Baccho, dignos et Apolline crines
inpubesque genas et eburnea colla decusque
oris et in niueo mixtum candore ruborem,
cunctaque miratur, quibus est mirabilis ipse :

se cupid inprudens et, qui probat, ipse probatur,
dumque petit, petitur, pariterque accendit et ardet.
inrita fallaci quotiens dedit oscula fonti,
in mediis quotiens uisum captantia collum
bracchia mersit aquis nec se deprendit in illis !